

A PORTA DO ESPELLO

Noa sorriu con satisfacción ao comprobar que por fin atopara o pazo da familia Ortega. Mentres recuperaba o aire observou con atención o edificio. Era, sen dúbida, un fogar «impresionante», deses de ricos. Estaba construído en pedra, con grandes columnas e unha enorme fachada. E, agora, era seu.

Entrou amodiño, gozando da adrenalina que pouco a pouco agromaba no seu corpo. No interior decatouse de que a maioría das portas estaban pechadas con chave. Conseguiu entrar na cociña, no comedor, nun baño e nun despacho. Tamén atopou unha pequena sala coas paredes pintadas de tal forma que simulaban o fondo mariño.

Dese xeito o día tornouse noite.

De súpeto advertiu que, cara ao fondo da mansión, había unha escaleira de caracol que non vira con anterioridade. Emocionada co seu novo descubrimento, subiu a todo correr, pero, canto máis subía, máis lonxe parecía estar o final. Cando chegou á cúspide, estaba exhausta. Exhausta, si. Pero satisfeita. Fronte a ela estaba unha porta de cobre con estraños relevos gravados nela. Detívose uns instantes para saborear esa sensación.

Empuxou a porta lentamente e descubriu unha magnífica biblioteca. Tiña unha forma circular e no teito atopábase unha cúpula vidrada pola que se coaban luces de diversas cores.

«Aquí debe de ser onde a Lúa agocha as cores que rouba», pensou Noa mentres percorría a sala. Os seus dedos rozaban os libros e un agradable formigar percorría cada fibra do seu ser.

De socate tropeizou cun espello.

Noa non regresou ese día, tampouco os seguintes; a dicir verdade, non volveu nunca. Poderás atopar centos de historias ao respecto, algunhas máis certas que outras. Pero só eu sei o que pasou realmente, porque só eu a vin entrar no espello.